

ทอปป้า อันดามัน

ใต้ท้องทะเลมีสิ่งสวยงามอันมหัศจรรย์
ให้ค้นหา ดังเช่นเรื่องราวชีวิตของเขา
และเธอที่รอการพิสูจน์

ส่องแสงตะวันฉาย

ขอพ้ออันดามัน

โดย : ส่องแสงตะวันฉาย

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวน
ตลัษณ์วิทัศน์หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ :

978-616-94386-2-5

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มกราคม 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

ส่องแสงตะวันฉาย.

ขอพ้ออันดามัน--กรุงเทพฯ : สีน้า, 2568. 392 หน้า

1. นวนิยายไทย I. ชื่อเรื่อง. 895.913

ISBN 978-616-94386-2-5

พิมพ์ที่

บจก. กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง

จัดพิมพ์และ

สำนักพิมพ์สิน้า

จัดจำหน่ายโดย

594/212 ถนนกาญจนาภิเษก แขวงบางไผ่

เขตบางแค กทม.10160

watercolorpublishing@gmail.com

www.watercolorpublishing.com

ราคา 370 บาท

(แก้วกัญณ ภัทธรณ์ โภษะโลก หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษชนิดพิเศษ)

สำนักพิมพ์สีน้ำ

บรรณาธิการที่ปรึกษาพิเศษ

บรรณาธิการที่ปรึกษาพิเศษ

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

พิชญ์อักษร

จัดรูปเล่ม

ออกแบบปก

ตุลา ลักษณะมนตรี

ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์

ธนพร ภูวนวงศ์

รัชยา ศรศิลป์, ตุลา ลักษณะมนตรี,

ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์

หัสติน เวททำ

Water design

คำนำสำนักพิมพ์

นิยายเรื่อง 'ขอบฟ้าอันดามัน' ประพันธ์โดย 'สองแสงตะวันฉาย' ซึ่งมีผลงานที่ประจักษ์แก่สายตาผู้อ่านมาแล้วหลายเรื่องอาทิเช่น มังกรน้อยแซ่เงิน, ภูผาซ่อนเมฆ, หอมกรุ่นกลิ่นกาแฟบนยอดดอย, เหลี่ยมกรกฎ, รัตริสีอำพัน, และเรื่องล่าสุด 'ขอบฟ้าอันดามัน'

สำหรับนิยายเรื่อง 'ขอบฟ้าอันดามัน' ผู้ประพันธ์ สองแสงตะวันฉาย ได้หยิบเอาเรื่องราวเกี่ยวกับทะเล ในหมู่เกาะต่าง ๆ ที่เรียกได้ว่าเป็นมัลดีฟส์แห่งเมืองไทย ซึ่งมีความมหัศจรรย์ใต้ท้องทะเลที่น่าค้นหา และในระหว่างนั้นก็มีเรื่องราวความรักของดอกเตอร์ปราวกร กับ ลันดา เข้ามาเกี่ยวข้องที่จะทำให้นวนิยายเรื่องนี้มีความน่าสนใจมากขึ้นตามลำดับ

สำนักพิมพ์สีน้ำ

มกราคม 2568

คำนำนักเขียน

หักถอบันแต่งด้วยแรงบันดาลใจและจินตนาการจากประสบการณ์ที่ได้เห็นและสัมผัส ‘**ภูผาซ่อนเมฆ**’ นำมารักสามเเล้าที่รวมความรักความแค้นท่ามกลางบรรยากาศแห่งขุนเขาและไร่สวน ‘**หอมกรุ่นกลิ่นกาแฟบนยอดดอย**’ เรื่องราวของผู้หมวดจันทร์แสง ซึ่งมีกฎเหล็กของเธอว่าห้ามยุ่งกับความรัก หรือรักใคร และเมื่อแฝงตัวไปเป็นเจ้าของร้านกาแฟบนยอดดอยสูงชะตาพามาผูกพันใกล้ชิดกับนักข่าวหนุ่มลูกครึ่งก่อให้เกิดกลิ่นอายที่หอมหวานและหอมกรุ่น กับงานต้องหาข่าวและต่อสู้ตามตะเข็บรอยต่อไทยพม่า ผู้หมวดสาวซึ่งลุยไปทุกที่จึงสร้างความสนุกให้ติดตามทุกจังหวะชีวิต ‘**เหลี่ยมกรกฎ**’ การค้าพลอยที่มีการหักหลังและป้ายสี ผลคือความแค้นและเข้าใจผิดของร้อยเอกคอดเนอร์หรือสิงขรที่ลี้ภัยไปเติบโตต่างแดน พร้อมกลับมาแก้แค้นและค้นหาคำตอบ ‘**ราตรีสีอำพัน**’ เรื่องราวเล่าขานตำนานรัก ณ มหานครเพชรฯ บริศนาเริ่มต่อเชื่อมดังจิกซอร์ ระหว่างแพทย์หญิงชาวไทย... หมอศรित्रาหรือหมอเตี๋ยกับท่านชายอะซันผู้สง่างาม ชีวิตนำมาให้ผูกพันกันเสมือนมาช่วยไขปริศนาข้ามภพจากอดีตนับพันปี ว่าแท้จริงแล้วเขาและเธอคือใคร? ‘**มังกรน้อยแซ่เจิน**’ สัญชาตญาณมนุษย์นับแต่เกิดคือการเอาตัวรอด อึ้งเล้งและตงเฟิงสองพี่น้องซึ่งถูกส่งตัวไปเพื่อให้ได้รับการศึกษาณ แผ่นดินมังกร แต่ต้องติดอยู่ท่ามกลางสงคราม ความอดอยาก ครอบเลือด และน้ำตา พวกเขาสองพี่น้องอยู่รอดมาได้อย่างไรการได้กลับคืนสู่อ้อมแขนพ่อแม่ กลับคืนสู่แผ่นดินสยาม การเริ่มต้นใหม่ด้วยหยาดเหงื่อและความอดทน ในความสุขและความทุกข์เมื่อเวลาผันผ่านจากความยากจน ผงาดขึ้นเป็นมังกร... ‘**มังกรน้อยแซ่เจิน**’

‘ขอบฟ้าอันดามัน’ เป็นเรื่องที่หกซึ่งพิมพ์ออกมาสู่สายตาผู้อ่าน เรื่องราวท้องทะเลแสนงดงาม สรรพสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่ธรรมชาติมอบให้ เพียงได้สัมผัสเท่าใดไม่เพียงพอ ดอกไม้งดงามบนยอดผา แต่งามยิ่งกว่ายามกวัดแกว่งของดอกไม้ทะเลในกระแสนคลื่น กับเรื่องราวผู้คนซึ่งมีชีวิตบนเส้นทางเดินที่แตกต่างตามลิขิต ความระทมขมขื่นของไข่มุกอันดามันเมื่อขึ้นแท่นเป็นพระชายารีย์ahrtชีวิตรักอันซับซ้อน เชื่อมต่อกับชีวิตลูกหลานต่างสีสน์จนถึงนายหัวน้อยแห่งอันดามันได้...ดอกเตอร์ปราวการ กับสาวงามแห่งอันดามันเหนือ...ลันดา เรื่องราวที่สนุกชวนติดตามและน่าลุ้น บรรจงสร้างสรรค์ด้วยฝีมือ **‘ส่องแสงตะวันฉาย’** มอบชิ้นงานให้เป็นของขวัญปีใหม่(2568) กำลังแรงใจมากน้อยล้วนมีค่าสำหรับนักเขียน ความสุขที่ได้คือการร้อยเรียงขีดเขียนนำแต่ละเรื่องราวมอบให้ด้วยความขอบคุณ

ส่องแสงตะวันฉาย
มกราคม 2568

สารบัญ

1. ยามนั้น	11
2. ไม่ตรี	20
3. ในยามนี้ที่มีสุข	25
4. สิ่งใหม่ที่ได้เรียนรู้	35
5. ความรักที่พลัดพราก	39
6. ใจสลาย	43
7. ความหวัง	48
8. คืนถิ่นด้วยหัวใจรันทต	53
9. ในกรงทอง	59
10.สุขสันต์ สืบต่อ	65
11.อันดามันใต้	73
12.นายหัวอันดามันใต้	77
13..หงส์ร่อนมังกรรำ	83
14.ของจริง	96
15.เข้าใจ	107
16.เรื่องราวเจ็บปวดที่ค้างคากับความแค้น	111
17.ความจริงในครั้งนั้น	115
18.ความจริง	126
19.ไต่พิลิตเดอร์คือใคร?	136
20.เข้าใจนะคนดี	140

21. มหัศจรรย์ใต้ทะเล	155
22. ครอบครัว	160
23. หัวใจ เกาะใหญ่ เกาะหินงาม	167
24. ไม่เชื่ออย่าลบหลู่	173
25. ปู่ทวดเกาะหินงาม	177
26. หัวใจทิ้งไว้อันดามัน	182
27. อบอุ้นเมื่อมีกัน	191
28. อันดามันเหนือ	196
29. ปู่ย่ากับดงกล้วยไม้	202
30. ตะวันคู่จันทร์	208
31. ดอกเตอร์ปราบการ	214
32. ทะเล	233
33. ห่วงใย	245
34. เดินหน้า	251
35. ภารกิจ	261
36. อาสา สืบเสาะ	265
37. ร่องรอย	274
38. นายหัวเผด็จศึก	291
39. เชื่อมโยง	296
40. เรื่องราวในอดีต	301

41. รับมือ	312
42. คืบถื่น	319
43. หัวใจที่ถูกพราก	325
44. ดวงเดือนเลื่อนลัดดับหาย	331
45. วันนี้ที่มีกัน	340
46. อุบัติเหตุแห่งหัวใจ	350
47. รักได้ตามใจปรารถนา	358
48. เตรียมพร้อม	368
49. ต้อนรับ	374
50. อันดามันเหนือใต้	378
51. เส้นทางแห่งความรักนิรันดร์	384

(1)...ยามนั้น

ผีเท้าเดินตามกลุ่มนักท่องเที่ยวหน้าคนกระชั้นขึ้น หญิงสาวผมดำ
ขลุ่ยมนผมสูงเสียบด้วยปิ่นมณีลวดลายแปลกตา แต่งกายเรียบง่ายด้วยเสื้อ
แขนกระบอกเข้ารูปกางเกงขาวยาว เนื้อผ้าบอกราคาได้เป็นอย่างดี เธอหันมา
ตามเสียงผีเท้าพร้อมฮารีสผู้ติดตาม หญิงสาวสะกิดฮารีส ดวงตาทั้งคู่จ้อง
มองชายหนุ่มอย่างระวังตัว เป็นจังหวะเดียวกับที่ชายหนุ่มเข้ามาใกล้เธอ
ฮารีสเข้าขวางไว้

“นายต้องการอะไร เดินตามพวกเราทำไม” สิ้นเสียงถามของหญิง
สาว ฮารีสปล่อยหมัดเข้าปลายคาง โครม!! ชายหนุ่มเซไปปะทะแผงขาย
สับปะรดล้มระระเนนาค

“ตายตาย ตายแล้ว! คุณวายุลูกนายหัวทรงพลนี่” สำเนียงปักไซ้ใต้
ของหญิงชราเจ้าของแผงและไทยมุงกระเป๋าก็กเลื้อยไบน้อยหลุดมือกลิ้งอยู่
กับพื้นข้างตัวชายหนุ่ม

วายุเลือดขึ้นหน้าลุกขึ้นและสวนหมัดกลับเข้าเต็ม ๆ ที่เป้าตา แรง
หมัดขวาตาดซ้ายสลบ ทำเอาฮารีสลัมไม่เป็นท่าไปกองกับพื้น คิ้วแตกเลือด
ซึม

“หยุดเดี๋ยวนี้” เสียงกังวานอย่างมีอำนาจของหญิงกลางคนใบหน้า
แดงแก้มเชนนุตรสาว

“เฮ้ย! อยากหาเรื่องนักหรือไง เดี่ยวจัดให้” เสียงเอ่ยเดือดดาล

“หวังดี ตามเอากระเป๋าทันซุ่มซามทำรวงมาคืน และนี่กลางตลาดจะมี
ใครทำอะไร ไม่ดูตาม้าตาเรือก็ลุยแล้ว อยากได้เลือดไซ้ไหม เดี่ยวใช้วายุจัดให้
มาเข้ามาเลย” ชายหนุ่มผู้เดินตามเอากระเป๋ามาโยกมาคืนเอ่ยอย่างโมโห

เสียงนุ่มอ่อนโยนของหญิงกลางคนเอ่ยขึ้นเมื่อเข้าใจเรื่องราวชัดเจน

“ข้าขอโทษนะคะเราผิดเอง ลูกน้องข้าก็ใจร้อนคิดว่าคุณจะทำอะไร ลูกสาวนะคะ ยกโทษให้เราด้วย อย่าเป็นเรื่องเป็นราวกันเลยนะ”

“ได้เลย...ผมไม่ใช่คนใจแคบ เรื่องจิบ ๆ เท่านั้น วันนี้ไม่มีเวลานะไม่งั้นเรื่องยาวแน่” ประโยคสุดท้ายลอดโอฟันอย่างฉุนเฉียว วายุขับเลือดที่ริมฝีปากก้าวเดินผละไป

“อ้าว! ไปแล้วยังไม่ทันถามชื่อเลย”

“ช่างเถอะคะคนอย่างนั้นพูดจาอย่างกับนักเลง ฮี!”

“อย่าพูดแบบนั้นสิลูกไม่ดีเลย” ผู้ถูกตำหนิมองตามชายหนุ่มแววตาโรจน์อย่างชัดใจ

“ยายจ๊ะ เมื่อครู่ยายว่าเขาเป็นลูกนายหัวหรือคะ”

“ใช่แล้ว คุณวายุลูกนายหัวทรงพล เขามาซื้อผลไม้ที่ตลาดทุกวันจ๊ะ”

“โอ๊ะอើ!” เสียงอุทานของหญิงกลางคนหลังจากได้ฟังยายขายผลไม้ขึ้น

“ท่านแม่เกิดอะไรขึ้นหรือคะ”

“เอาเถอะ เดินดูข้าวของกันต่อ ส่วนเรื่องที่เกิดไว้ค่อยว่ากันนะ” ท่านแม่เอ่ยขึ้น ซาเวีย ลาเดิน และฮาริสกัมศิระรับคำแล้วเดินตาม

แม้เรื่องราวจะทำให้ขัดเคืองใจสุมิตาตา...บุตรสาว แต่ก็เป็นอย่างไม่นาน ความเพลิดเพลินจากการเดินดูของหลากหลายในตลาดภูเก็ตทำให้ลืมเรื่องราวที่เกิดขึ้น

วายุเดินกลับมาที่รถม้าอารมณ์หงุดหงิดแต่เพราะโดนกำชับจากพี่ชายให้ทำงานเร็วขึ้นด้วยพวงนี้ม้งานเลี้ยงใหญ่ ทำให้เขาผละจากมาด้วยว่าไม่อยากมากความ คิดถึงใบหน้างดงามมองพิศมองเพลินทำให้เขาอดยิ้มไม่ได้ ทำทางเหมือนคุณหนูที่อยู่แต่ในร่มผิวดวงสีเนียนละเอียด เธอพูดไทยเมื่อครู่ฟังชัดเจน แต่เขาว่าไม่ใช่คนไทย กระเป๋าคือเป็นลวดลายทางมาเลเซียกับลักษณะหลายอย่างของเธอบอกเขาเช่นนั้น

ชายหนุ่มรีบก้าวเท้าไปที่รถกระบะ

“มาแล้ว...กำลังจะให้ขุนไปตามที่ตลาดเลย วันนี้มีอีกหลายงาน นายหัวกำชับให้เร็ว ๆ ไปเถอะ อ้าว! ปากเจ๋อเลยไปมีเรื่องกับใครล่ะ”

“ไปเถอะครับอย่าสนใจเลย มีเวลาผมจะเล่าให้ฟัง” น้องชายตอบกลับ ลูบริมฝีปากพลางขบกราม

หลังจากชนของลงสปีดโบต วายุก็บิดเร่งเครื่องออกไปอย่างรวดเร็ว

“เฮ้ย! ให้รีบไป แต่ขึ้นขับแบบนี้ได้ไปถึงยมโลกแน่” พี่ชายโวยวาย วายุหันมายิ้มแหวตาระริกต้องแสงตะวันจ้า ส่วนขุนชินแล้วกับวายุ...เขาหัวเราะชอบใจ

เรือเข้าจอดทรายขาววิสเซอร์ต เกาะราชา คนงานลงมาช่วยกันขนของไปตามจุดต่าง ๆ

“ไปไหนไอ้วายุ” นายหัวตะโกน

“เดี๋ยวมาพ่อ”

“น้องเอ็งเป็นอะไรวะ มาถึงต้องรีบเข้าห้องน้ำก่อนทุกที” อาวุธหัวเราะแต่ไม่ตอบ พ่อเกาหัวอย่างขัดใจ

“เอ็งสองคน หน้าเหมือนกันอย่างกะแฝด คนทักผิดกันบ่อย ขนาดแม่เอ็ง...คุณนิสา ตอนเอ็งสองคนยังเด็กต้องเอามาขึ้นเทียบความสูงกัน เกิดหัวปีทำยปี แผลกนะหน้าเหมือนกันแต่นิสัยไม่เหมือนกันเลย ดีว่ามีสุภาเป็นลูกสาวตบท้าย ขึ้นสามชายพ่อคงปวดหัวน่าดู สุภาจบบัญชีมาและกลับมาช่วยดูแลที่นี้แบ่งเบางานไปได้เยอะทีเดียว” นายหัวพูดถึงบุตรเสียอ้อนโยน

“พ่อก็โชคดีนะที่ได้เมียเก่งอย่างแม่” เสียวายุดังมา

“มาเร็ว ๆ ยังมีงานอีกเยอะเลย เอ็งมันปากดีแม่งี้หลง แล้วนี่ปากเป็นครุฑเลยไปมีเรื่องมาหรือไง”

“เรื่องเล็กพ่อ เรื่องพ่อดีกว่าได้เมียเก่ง จัดการวิสเซอร์ต อาหาร จัดเลี้ยง เยี่ยมเลยสบายพ่อเยอะนะครับภูมิใจสิท่า” วายุแหง่ พ่อยกเท้าทำท่าเหมือนจะเตะ วายุรีบหลบ

“ไว้คุยกันใหม่นายหัวทรงพลขอรับ กระผมมีงานมากแหะ ๆ ”

นายหัวทรงพลมาจากตระกูลเก่าแก่ ทำกิจการหลายอย่างจากภูเก็ตรขึ้นไปถึงระนอง ภูเก็ตของทอดเคยทำงานรับใช้หลวงมาตั้งแต่โบราณ นายหัวมีกิจการทั้งประมูลทำรังนก สวนปาล์ม สวนยาง โรงงานยางแผ่นและมีรีสอร์ทอยู่ที่เกาะราชาด้วย

คณะท่องเที่ยวห้าคนในกลุ่มสุมิตาดาเที่ยวสถานที่รอบเมืองภูเก็ต โดยมีไกด์ที่โรงแรมขับรถนำไปทั้งหมดกลับมาต้อนรับประทานอาหารค่ำ แล้วออกไปชมสีสันยามราตรี ไม่นานก็กลับเข้าที่พัก

“พรุ่งนี้เที่ยงเราจะเช็กเอาท์เลย ทางโรงแรมจะพาเราไปส่งลงสปิดโบตไปพักที่รีสอร์ททรายขาว...เกาะราชา” ท่านแม่หันมาเอ่ยให้ทุกคนรู้ ก่อนแยกกันไปพักผ่อน

เกือบบ่ายสองโมง...คณะท่านแม่และสุมิตาดาเข้าที่พักเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เรือนพักของคุณริยาร์หรือท่านแม่กับสุมิตาดาติดกัน การตกแต่งภายในสวยงามและคล้อยคลึง ริมห้องติดกับโต๊ะเครื่องแป้งเป็นกระจก มีมู่ลี่ตั้งขึ้นเห็นระเบียง โฉฟาตั้งอยู่ด้านนอกคลุมด้วยผ้าบาติกสีสันสดใส

ท่านหญิงสุมิตาดาอาบน้ำเสร็จแล้ว เธออยู่ในชุดเสื้อยืดแขนสั้นสีม่วง นุ่งผ้าคล้ายผ้าถุงป้ายไปทางซ้ายแล้วผูกเชือก แต่ด้านหลังเป็นกางเกง เป็นผ้าที่ถักทอด้วยลวดลายศิลปะมาเลเซีย สีสด...ม่วงเข้ม แดงสดและน้ำตาล หญิงสาวปล่อยผมยาวสลวย ดวงตาคมโต

สุมิตาดานั่งเหม่ออยู่บนโซฟาดูชายหาดขาวสะอาดที่ทอดตัวกว้างออกไปไกลสุดตา ท้องน้ำสีครามจรดผืนฟ้าดูสวยงามยามตะวันเริ่มคล้อยตัวลงต่ำ

“ท่านหญิงคะ น้ำขิงร้อนค่ะ”

“ขอบใจนะซาเหีย อาบน้ำแล้วหรือ”

“คะ” ชาวเวียดนามใช้แต่งตัวด้วยกางเกงเล เสื้อยืดสีฟ้า เธอนั่งลงที่พื้น
ระเบียง

“สวยมากนะคะ สงบเงียบดี”

“เป็นความสุขในความเงียบและโลกส่วนตัว นี่แหละคืออิสรภาพที่ฉัน
ค้นหา ช่างน่าสุขใจนัก ไม่ต้องระเบียงพิธีมากมาย ผู้คนตามเฝ้าตามดู
มากมายไปไหนไร้อิสรภาพ”

“ท่านหญิงพักผ่อนดีกว่านะคะ ดุซติดกับริมหาดน้ำทะเลสีฟ้าใสสวย
มากเลยนะคะ มองเห็นก้อนหินใต้ผิวน้ำด้วย”

“ใช่! สวยงาม มองไกลออกไปทะเลเป็นสีฟ้าคราม คงจะลึกมาก
ทีเดียว”

“คุณอะไรกันจ๊ะ” เสียงท่านแม่เดินมาที่ห้องพักพร้อมลาเด็น...สาวใช้

“ท่านแม่เชิญนั่งคะ ลาเด็นไปชงน้ำชงมาถ้วยนะจ๊ะ” ท่านแม่รับน้ำชง
มาจับพลางทอดสายตามองบุตรสาวที่มีใบหน้าสดใส ความสุขเช่นนี้เหมือน
นกที่ถูกปล่อยออกมาจากกรง เธอเข้าใจความรู้สึกของบุตรสาวดี
เช่นเดียวกับที่ท่านแม่ถูกส่งออกไปเป็นชายาสุดตายน มันไม่ต่างไปกับนกที่ถูก
กักขังในกรงทอง รสชาติของน้ำชงร้อนหยุดความคิดวุ่นวายลง

“อ้อ! ดื่มน้ำชงดีนะโล่ลมดี เราเดินทางทั้งวันได้น้ำชงจะช่วยให้เลือด
ลมเดินสะดวกขึ้น”

สุมิตาตามองท่านแม่แล้วยิ้ม ดูท่านก็คงเป็นเหมือนเธอ การได้
ออกมาพักนอกวัง ทำให้ท่านแม่ผ่อนคลายและมีความสุข

“ท่านแม่คะ ข้าวของเครื่องใช้ดูตกแต่งเป็นพิเศษเกินราคาห้อง ใน
ห้องมีแจกันดอกไม้สดทั้งที่โต๊ะเครื่องแป้ง ห้องน้ำ และระเบียงข้างดงามนัก
แถมมีชุดอาบนํ้า...ครีม สบู่เป็นของดีทั้งนั้น” เสียงเอ่ยด้วยความแปลกใจ

“ช่างสังเกตนะลูกแม่ เจ้าของริสธอร์ตเป็นเพื่อนแม่เอง หากนับเป็น
ญาติก็ได้ เราจะลงไปทานข้าวหกโมงเย็นแล้วแม่จะแนะนำให้อู้จักพวกเขา
นะจ๊ะ”

กลิ่นชัดสดเข้าฝั่งดังแว่ว ฟ้ากว้าง ทะเลสวยสุดตา ตะวันเรียต่ำลง
เกือบถึงผิวน้ำ ชายร่างผอมสูงผิวดำเข้มแต่ดูแข็งแรง เดินตรงมายังเรือนพัก
“อาหารค่ำเรียบร้อยแล้ว นายหัวให้มาเชิญคุณรียาร์และคณะครับ ผมชื่อขุน
...ท่านมีอะไรให้ผมรับใช้สั่งมาได้ตลอดเวลาครับ หรือจะสะดวกโทรติดต่อกับ
โอเปอเรเตอร์ก็ได้ครับ” เขาก้มศีรษะ ก่อนที่จะเดินนำไปที่ห้องอาหาร

ห้องอาหารกว้างขวาง มีมุมที่จัดเป็นบุฟเฟต์ และโต๊ะอาหารเรียบ
สวยอยู่หลายสิบตัว เขกที่เข้าพักเริ่มทยอยลงมาที่ห้องอาหาร

ขุนนำทั้งหมดตรงไปที่ห้องรับรองแขกพิเศษ โต๊ะอาหารจัดไว้ให้ฮาร์ต
...องค์รักษ์กับสาวใช้อยู่หน้าห้องรับรอง ท่านแม่และท่านหญิงเข้าไปใน
ห้องอาหารที่แยกเป็นสัดส่วนตกแต่งไว้เรียบง่าย หน้าต่างห้องรับรองเปิดออก
กว้าง รับลมทะเลที่พัดโชย มองเห็นตะวันกำลังจ่มลงสู่ผิวน้ำ ท้องฟ้าส่อง
ประกายสีส้มอมชมพู และสีม่วงอ่อนเป็นริ้วงามแทรกอยู่ในลายเมฆ

“สวยมากค่ะท่านแม่” สุมิตาดาเอ่ยขึ้นสายตาจ้องอยู่ที่ผืนฟ้างามและ
ตะวันที่ลับหายไป

“จ๊ะ เขาเรียกว่าฟ้าหลัวในยามใกล้ค่ำ”

ทั้งสองพบกับนายหัวทรงพล ชายวัยกลางคนร่างสูง ผิวดำ หน้าตา
คมคายดูดี

“เอ! คล้ายใครนะ” สุมิตาดานึกอย่างฉงน ท่านแม่มีใบหน้าสดใส
ท่าทางดีใจที่ได้พบญาติตน

“ฟิรียาร์”

“ทรงพล” เสียงที่เรียกกันสุมิตาดารู้สึกได้ถึงความคุ้นเคยของทั้งสอง
สภาพบุรุษวัยอ่อนกว่าท่านแม่เข้าชุดแฮนด์และโค้งตัวให้อย่างสุภาพ

“ทรงพลไม่ต้องมากพิธีหรอกฉันเบื่อ อ้อ! นี่ลูกสาวคนเล็กชื่อ
สุมิตาดาอะ” บุตรสาวยกมือไหว้นายหัวทรงพล แม้ไม่อ่อนช้อยเช่นสาวไทย
แต่นับว่าใช้ได้

“สมิตาดา...นี่คุณน้ำทรงพล ถ้านับญาติก็เป็นสายทวด นายหัวอยู่
ภูเก็ตมีกิจการขึ้นไปถึงระนอง แม่เป็นรุ่นเดียวกับนายหัวทรงพลแต่เกิดก่อน
ใคร”

“แต่พี่ย่าก็ยังสวยสดใสมากที่สุดทีเดียว เชิญเข้ามานั่งกันก่อนดีกว่าครับ
เดี๋ยวคุณนิสา...ภรรยาและลูกก็คงตามมา จะได้อยู่จักกันไว้ คราวหลังเจอกันจะ
ได้ทักทายกันถุกนะ” นายหัวเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

“สมัยหนุ่มเขาเนื้อหอม” บุตรสาวมองใบหน้าหล่อ ท่าทางสง่า หนาว
หนาวตัดเลื่อมอย่างงาม

เสียงเคาะประตูดังขึ้น “อ้าว! เข้ามาเลย”

อาวรุผู้พี่เดินเข้ามาตามด้วยวายุ อาวรุยกมือไหว้ พร้อมก้มศีรษะ
เคารพท่านแม่และยิ้มให้ผู้เป็นบุตรสาว แยกของนายหัวทั้งคู่ขมวดคิ้ว

“อ้อ! คุณเป็นคนเก็บกระเป๋าคืนฉันฉันนี่เอง” แววดา
วาวของสมิตาดาบอกความขุ่นใจกับเหตุที่เกิดขึ้น อาวรุทำสีหน้างุนงง

“ทำเป็นไม่รู้เรื่อง ฉันจำคุณได้นะ” อาวรุถอยหลังให้วายุซึ่งแทรกตัว
เข้ามามองหน้าเธอชัด ๆ

“นี่แหละพี่อาวรุ พวกที่หาเรื่องขโมยที่ตลาดไป ให้อุ่นมหน้าแขกตัวดี
ไปไหนซะละ”

“ทำไมเขาสองคนหน้าเหมือนกันมากคะคุณน้ำ จึงต้องเป็นนายแ
หน้าตาทะเลถึงทะเล่นอย่างนี้”

“สมิตาดาทำไมพูดกับพี่เขาไม่ไพเราะเลยลูก”

“ไม่เป็นไรครับ เรายังไม่เคยพบกัน” พี่ชายพูดขึ้น

“ปากเจ๋อมากก็มีเรื่องกับพวกเขาละสินะ มารู้จักกันก่อน จะจับคู่ดีกัน
เอาไว้ทีหลังก็ได้” นายหัวยุติบทได้ตอบอย่างขบขัน

“คุณรียาร์...เธอเป็นเพื่อนสนิทกับพ่อและเป็นญาติกันด้วย ตามศักดิ์
แล้วพวกลูกต้องเรียกเธอเป็นป้า ส่วนสาวสวยนั้นเป็นบุตรสาวคนเล็ก ท่าน
สุลต่านตรางวัลที่ท่านหญิงสมิตาดาเรียนจบจึงอนุญาตให้มาเที่ยวกัน
ลำพัง”

วายุมองท่านป้ารียาห์ผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องกับพ่อ อายุมากกว่าแต่ความงามไม่หายไปเลย

ไม่นานแม่ณิสาที่มาพร้อมสุภา กลุ่มสาวทักทายกันด้วยรอยยิ้มอบอุ่น คุณณิสาท่าทางสุภาพ ใบหน้างาม ผิวขาวเนียน บอกให้รู้ว่าเธอไม่ใช่คนได้แน่นอน

“สุภาเป็นลูกสาวคนเล็ก ทั้งสามคนน่าจะอายุมากกว่าสุมิตาตานะครับ”

หลังจากพูดคุยกันได้พักหนึ่ง นายหัวสั่งให้พนักงานนำอาหารมาเสิร์ฟ เริ่มต้นคือทอดมันกุ้งชิ้นพอกำกับน้ำจิ้มสามรสเป็นออร์ดิฟ

“อาวูแต่งงานแล้ว เขาเกิดหัวปีท้ายปีกับวายุ แต่หน้าตาเหมือนกันอย่างกับแฝด ภรรยาของอาวูเป็นอาจารย์ประจำจังหวัด เสาร์-อาทิตย์จึงจะเข้ามาอนที่นี่ มีลูกชายแฝดสองคนกำลังจะเข้าเรียนเตรียมอนุบาล”

“ทรงพลกับคุณณิสนำหน้ารียาห์ไปหลายก้าวเลย มีหลานตัวเล็กแล้ว ลูกชายสองคนของรียาห์ช่วยงานท่านพ่อ คงอายุมากกว่าหลานชาย คงคนนั้นคนนี้แต่ยังไม่มียี่แววเลยคะ” พี่รียาคุ่นชินที่จะเรียกตัวเองเช่นนี้

“หรือจะรอลุ้นลูกสาวคนเล็กของคุณป้าก่อนดีครับ” วายุแห่

“ยุ่งอะไรด้วย ฮี!” สุมิตาดาพูดหน้าอใส่ แต่โดนท่านแม่ทำหน้าดุ

“ไม่เป็นไรหรอกคะ พวกเด็กก็อย่างนี้แหละชอบแห่กัน” แม่ณิสาเอ่ยพร้อมรอยยิ้มให้สุมิตาดา

สุภาสะกิดและกระซิบกับวายุ “พี่มองเธอไม่คลาดสายตาเลยนะ ชอบเขาละสิ”

“อ้อ! น่ารักดี เรียบร้อยด้วย” แม่ณิสาฟาดที่หน้าวายุเบา ๆ พร้อมสายตาทิ่มมองมาอย่างไม่พอใจ

“สุภาพหน่อย น้องเขาเป็นผู้หญิงนะ”

“สุมิတာดาเพิ่งเรียนจบปริญญาตรี ความจริงไม่ต้องทำอะไรก็ได้ แต่
รียาร์เข้าใจลูกดี การที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ในวังมีทุกอย่างพร้อม แต่ที่ขาดหายไป
คือความสุขและควมมีคุณค่าของตัวเอง” คุณรียาร์เอ่ยกับนายหัวทรงพล
**สุมิตาดาก็มั่นใจ เธอไม่ต้องการให้ใครเห็นความว้าเหว และความทุกข์
ที่ปรากฏในแววตา**

(2)...ไมตรี

หลังอาหารค่ำ คลื่นลมปลายเดือนเมษายนยังสงบ นายหัวทรงพลให้สุภา วายุ และอาวู พาคณะสุมิตาตาไปลงเรือตกหมึก ส่วนรียาร์นิสา และนายหัวกลับไปคุยกันต่อที่เรือนใหญ่ซึ่งตั้งอยู่บนสุดของเนินเขาทั้งหมดขึ้นไปโดยรถจี๊ป

บ้านพักหลังใหญ่มองลงมาเห็นทะเลในความมืด และสามารถมองเห็นทิวสนรอบเกาะได้ เรือนพักของแขกมีแสงไฟสว่างเป็นจุด ๆ แลออกไปไกลสุดสายตา ประภาคารตั้งอยู่เห็นแสงไฟวิบไหว นายหัวชวนทุกคนมานั่งที่ระเบียงรับลมพลิวผ่านเย็นชื่นใจ ชวนยกกับแกล้มและไวน์รสดีที่เพื่อนนายหัวเอามาฝากจากอิตาลี

“ฟิรียาร์ลองดูสิ เขาวาร์สนุ่มดีนัก คุณนิสาสักแก้วนะครับ” นายหัวหันมาทางภรรยา เขาสุภาพและเสนอต้นเสนอปลายกับภรรยามาตลอด ทั้งคู่ต่างใส่ใจกันและกัน แม้ลูกจะโตกันหมดแล้ว แต่ความหวานยังไม่จาง อีกทั้งนิสายังเป็นคู่คิดที่ดีมาตลอด

รียาร์จิบไวน์พลางมองดูความเอาใจใส่ และความอบอุ่นที่เธอไม่เคยได้รับจากท่านสุลด่าน แม้ท่านเอ่ยว่ารักเธอและให้เธออยู่ในวังที่วิาวเหวเช่นเดียวกับบุตรี แวดตาอ้างว้างเหงา ตोकย้าซ้าบนหัวใจจนน้ำตาเอ่อคลอ รียาร์ก็มหน้าต่ำ

“ไวน์รสดีจริง นุ่มละมุนนะคะคุณนิสา”

“คะ...ดิฉันเองไม่ค่อยได้ดื่มบ่อยนัก แต่รสชาติดีทีเดียว”

“คุณนิสาไม่กล้าดื่มมาก เขากลัวผมจะมอมเหล้ามั้ง ฮะฮะฮา”

“อย่างนายหัวทรงพลต้องมอมเหล้าสาวหรือคะ มีแต่พวกสาวจะมอมนายหัวมากกว่า” ภรรยาตอบกลับ

“สมัยเขายังหนุ่มดื่มเก่งน่าดูทีเดียวคุณนิสาแต่ไม่ยกเคยเห็นว่าเมา”

“ตอนหลังมาต้องเพลาลงบ้างกลัวโรคตับแข็ง เดี่ยวปล่อยให้ภรรยาเป็นหม้ายไม่ได้ ขนาดตอนนี้ยังสวยอยู่เลยใช่ไหมพี่รียาร์”

“คุณนิสาสวยหวาน แม้จะเข้าวัยกลางคน ยังดูดีอยู่เลยคะ” นิสายิ้ม เธอออกจะอายน้อยคงเพราะนายหัวแย่งคุยคนเดียวหมด

นายหัวทรงพลเลื่อนจานเมืงมะม่วงหิมพานต์ให้รียาร์ “ของที่นี่เขาขึ้นชื่อนะครับ คั่วพอกเหลืองเป็นกับแกลัมชั้นหนึ่งทีเดียว”

“คุณนิสาไม่ค่อยดื่มไม่เป็นไร ลูกชายสองคนคงพอสูสีกันมังคะ” รียาร์ถามอย่างอยากรู้

“อาวูกับวายุไม่เท่าไร เขาสองคนไม่ชอบด้วย แต่สุภากลับตรงข้ามคะ ชนแก้วกับนายหัวประจำ” คำกล่าวของนิสา...รียาร์ทำหน้าแปลกใจ

“ชีวิตทางโน้นเป็นอย่างไรบ้าง” นายหัวถามอย่างห่วงใย รียาร์มองออกไปไกลสุดปลายฟ้า ดาวทองแสงระยิบสวยงาม เสียงถอนหายใจ

“ทุกคนคงคิดว่าพีชโคดีที่แต่งไปเป็นมเหสีของท่านสุลต่าน ความจริงไม่ได้เป็นอย่างที่เห็น คงหน้าขึ้นอกตรมมากกว่า แต่งงานไปก็เหมือนเป็นทาสสาวพาให้เขา พอเริ่มมีอายุก็ได้นั่งแท่นที่ว่าเหวและเจ็บปวด ท่านสุลต่านไม่เคยแม้แต่จะห่วงถึงความรู้สึกเราเลย คุณแม่ก็เสียแล้วทางนี้ญาติที่ไปมาหากันและสนิทสบายใจได้ก็มีแต่ทรงพลคะ ตัวเองก็มีลูกเป็นที่ียดเหนียวและความสุข ส่วนท่านสุลต่านก็อย่างที่เราไม่เคยพอในเรื่องผู้หญิง รียาร์ส่งสารลูกสาว...กลัวว่าจะต้องมีชีวิตอย่างตัวเอง อยากให้ลูกมีชีวิตธรรมดาที่มีความสุขมากกว่า”

“อ้อ! คนเป็นแม่เข้าใจดี” คุณนิสาพยักหน้าด้วย

แน่นอนลูกผู้หญิงได้สามีดี พ่อและแม่ยอมหายห่วง ไบหน้าคมสวยของรียาร์ดูหมองเศร้า นิสาบีบมือเธอไว้

“มาเที่ยวคราวนี้ได้อยู่นานไหมคะ”

“บอกทางโน้นว่าสองอาทิตย์คะ”

“ช่วงนี้นิสาอยากให้คุณรียาร์และสุมิตาตาได้พักกายพักใจอย่าคิดมาก เราจะพาไปเที่ยวหลาย ๆ ที่

ทำตัวเหมือนคนทั่วไปคงจะช่วยให้รู้สึกดีขึ้นนะคะ” นายหัวทรงพลลุกขึ้นมาโอบผู้พี่ไว้ด้วยความเห็นใจ

เสียงสะท้อนน้ำตาริน ทุกหยดคือชีวิตแสนเศร้าของสาวงาม...ไข่มุกอันดามันที่ตกเป็นมเหสีกรงทองของสุลต่าน นิสารู้ว่ามันเป็นเรื่องที่น่าปวดร้าวนัก เธอส่งผ้าเช็ดหน้าให้รียาร์และเข้าไปกอดเธอไว้เช่นกัน

“นิสาอยากให้คุณรียาร์คิดว่าเราก็คือครอบครัวเดียวกันนะคะ” เธอเช็ดน้ำตาและเล่าเรื่องสุมิตาดาให้ฟัง

“ท่านพ่อของเธอ กำลังพุ่งเข้ามาที่ลูกสาวเพราะเขาหวังจะคงอำนาจไว้ด้วยการยกสุมิตาดาให้รัชทายาทของรัฐที่อยู่ติดกันเพื่อผูกมิตรไว้ หากเป็นจริงเช่นนั้นฉันคงทนไม่ได้แน่ เว้นแต่ทั้งสองมีความรักต่อกัน แต่สองครั้งที่ทั้งคู่ได้เจอกันฉันดูออกว่าสุมิตาดาไม่มีใจให้เขาแน่นอน” เรื่องราวหายไปกับเสียงสะท้อน...หัวอกแม่

“พี่รียาร์ ฟังนะ...พักผ่อนและหาความสุข ระหว่างนี้เราจะช่วยกันคิดหาทางออกให้กับหลาน” เสียงทุ้มและหนักแน่นของนายหัวทำให้รียาร์คลายใจลง

“ขอบคุณที่รับฟังและเข้าใจเราสองแม่ลูก”

หนุ่มสาวกลับมาพร้อมหมึกที่ตกได้ในถังน้ำแข็ง ทุกคนสนุกสนานกันเต็มที่ ก่อนจะแยกกันกลับห้องพัก นายหัวเหลือบตามองที่ท่าที่ทั้งหมดเริ่มเข้ากันได้ดี เสียงคุยและต่อความแฉะมาได้ยินตลอดเวลา

หลังอาหารเข้ากลุ่มหนุ่มสาวยังคุยกันอยู่

“เมื่อคืนได้หมึกมาเยอะเลยนี่ ฝีมือใครบ้างล่ะ”

“จะใครล่ะครับพ่อ วายูมาที่หนึ่งเสมอ” อาวุธเอ่ยถึงน้องชายด้วยความชื่นชม

“และคุณสุมิตาดาก็จับได้หลายตัวเลยครับคุณป้า” วายูเอ่ยเงยหน้าขึ้นมองคุณป้ารียาร์ เธอมีใบหน้าสดใสกว่าทุกวัน

“เรียกชื่อเล่นน้องก็ได้ละ **ครอบครัวชอบเรียกเธอว่ามิดา**”

“ดีค่ะชื่อน้องน่ารักดีใช่ไหมพี่วายุ” สุภาถามความเห็นพี่ชาย... เขายิ้ม
ริมฝีปากสวยได้รูปมีเคราเขียวขึ้นเป็นไร

“วันนี้เราจะฝึกให้ทุกคนใช้น้ำกากและท่อหายใจ ที่สระว่ายน้ำของ
รีสอร์ตก่อนครับ พรุ่งนี้เราจะเอาสปีดโบตลำใหญ่ ไปดูปะการังสวย หาด
ทรายขาว น้ำใส หลายจุดที่เกาะราชา จากนั้นไปต่อที่เกาะเฮ” วายุชักชวน

“ไปเลยครับ วายุกับคุณเป็นไกด์มือหนึ่งพาใครไปเที่ยวติดใจทุกคน”
นายหัวเสริมขึ้น

“ไปคนเดียวจะสนุกได้อย่างไร มีแต่หนุ่มสาวเล่นน้ำ บัรริยาร์นั่งง่วง
อยู่คนเดียว”

“นิสากับนายหัวไปกับคุณริยาร์ได้ละ พรุ่งนี้เราฝากงานให้อาจุดูแล
เพราะอาจารย์วรรณวลี... ภรรยาจะพาลูกกลับมาที่รีสอร์ตใกล้ค่ะ”

“ใช่แล้ว ผมลืมนึกว่าวันนี้วันศุกร์ ทั้งสองคนช่วยดูแลสั่งงานแทนได้
เราหาไวน์ขาวสักขวด ให้คุณทำอาหาร ผมก็มีอตกปลาอยู่แล้ว เอาอาหาร
กล่องไป เพื่อได้ปลาด้วยแล้วให้อาจุช่วย บอกรับสอยทำน้ำจิ้มติดไปด้วย สุด
ยอดเลย” ทุกคนดูร่าเริงไปกับบทสนทนาและแผนการท่องเที่ยวของวันพรุ่งนี้

“ดูแลน้องกับคณะให้ดี หลังอาหารเที่ยงสักชั่วโมง แม้จะพนักงาน
จัดเตรียมคนมานวดสปาให้ที่ห้องโถงหน้าหาด อากาศสดชื่นจะได้สบายตัว
นะค่ะ” มิดาเข้ามายกมือไหว้ขอบคุณแม่นิสาและนายหัว ริยาร์ยิ้มอย่างสดชื่น
สายตามองคุณนิสาและนายหัวอย่างซาบซึ้งในน้ำใจ

ห้องโถงหน้าหาด มีฉากกันเรียบร้อยแบ่งเป็นโซนหญิง-ชาย มี
ผ้าเช็ดตัว น้ำมันหอมที่ใช้นวด และชุดที่ต้องใส่เพื่อสะดวกในการนวด มิดากับ
ซาเวียเดินไปดูในวันแรกที่มาถึงแล้ว

ก่อนนวดตัว... ตอนบ่ายวายุพากลุ่มมิดาไปฝึกหายใจทางปากกับการ
ดำน้ำตื้น และคุ้นเคยกับหน้ากากกันน้ำที่สระใหญ่ ผ่านไปหลายชั่วโมง... ทั้ง

ศิษย์และครูเกือบหมดแรง บ่อยครั้งที่วายุเกือบสลัดน้ำเพราะหัวเราะขำลูกศิษย์สาวคนสวย

“พี่วายุต้องสอนมิดาไม่ใช่มาฮีนหัวเราะ มีใครเป็นมาแต่เกิดล่ะคะ” มิดาเอ่ยอย่างไม่พอใจ